

عنوان مقاله:

بررسی نقش ابراز اراده و روش های آن در ایقاع

محل انتشار:

فصلنامه پژوهش های حقوق تطبیقی، دوره 19، شماره 4 (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 26

نویسندگان:

محمد صالحی مارزندرانی - دانشیار گروه حقوق خصوصی دانشگاه قم، قم، ایران

حانیه ذاکری نیا - دانشجوی دکتری حقوق خصوصی دانشگاه قم، قم، ایران

خلاصه مقاله:

برای تحقق اراده انشایی ایقاع، ابتدا لازم است ایقاع کننده با طی مراحل در ذهن و ضمیر خود، اراده باطنی بر آن را محقق سازد. علیرغم عقیده برخی حقوقدانان بر کفایت اراده باطنی به جهت یکجانبه بودن عمل حقوقی ایقاع و عدم دخالت اراده دیگری، به نظر می رسد از آنجا که ایقاع به هر حال با حقوق دیگری ارتباط می یابد و نیز به منظور تضمین اجرای تعهدات برآمده از ایقاع و مهم تر آن که این اراده باطنی در عالم حقوق اثر داشته باشد، لازم است ایقاع کننده آن را ابراز کند. از این رو ابراز، شرط تاثیر اراده باطنی و شرط تحقق ایقاع خواهد بود. در فرایند تحقق اراده انشایی، به منظور ورود اراده باطنی به عالم خارج، ناگزیر از استفاده از وسایل خارجی با عنوان روش های ابراز اراده هستیم. این روش ها به طور سنتی، لفظ و فعل و به طور نوین، روش های الکترونیکی هستند. از آنجا که استفاده از اشاره، معاطات، ترک فعل خاص و سکوت در ابراز ایقاع مشکوک به نظر می رسد، امکان به کارگیری آن ها نیز بررسی می گردد. به هر ترتیب، این روش ها در صورتی که به نحو صریح یا ضمنی بر اراده باطنی دلالت کنند، واجد اثر خواهند بود و به عبارت دیگر، اراده ظاهری ایقاع کننده باید با اراده باطنی وی مطابقت کند. در این میان، گفتار یا نوشتار صریح به دلالت مطابقی، لفظ غیرصریح به دلالت تضمنی و التزامی، و فعل ایقاع کننده به دلالت التزامی مبین و کاشف از اراده ایقاع کننده و معبر آن است.

کلمات کلیدی:

Unilateral engagement, Internal will, External will, Instruments and ways to express volition, Explicit and implicit indications

ایقاع، اراده باطنی، اراده ظاهری، وسایل و روش های ابراز اراده، دلالت صریح و ضمنی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1929516>

